

๒๕๘

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ มกราคม ๒๕๐๐

พระราชบัญญัติ
ศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓)
พ.ศ. ๒๕๕๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๐

เป็นปีที่ ๑๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วย
ศุลกากร

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ มกราคม ๒๕๐๐

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒

“มาตรา ๑๕ ทวิ ของที่ต้องเสียอากรขาเข้าซึ่งผู้นำของเข้า นำเข้ามาเฉพาะเพื่อใช้ในการประกอบกิจการอุตสาหกรรมอย่างใด ๆ แล้วจะส่งทั้งหมดหรือบางส่วนซึ่งของที่ผลิตขึ้นหรือผสม หรือประกอบด้วยของดังกล่าวออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศนั้น หากผู้นำของเข้าพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจอธิบดีว่า ของที่ส่งออกไปนั้นผลิตขึ้นหรือผสม หรือประกอบด้วยของที่นำเข้าดังกล่าว ก็ให้อธิบดีคืนเงินอากรขาเข้าให้เจ็ดในแปดส่วนแห่งเงินอากรที่ได้เสียไว้แล้ว คำนวณตามปริมาณของที่ส่งออกตามเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติ

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ มกราคม ๒๕๐๐

คณะรัฐมนตรี แต่การคืนเงินอากรต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่ง
เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๕ (ค) (ง) และ (จ)

ความในวรรคสองของมาตรา ๑๕ นั้น ให้ใช้บังคับแก่การ
คืนเงินอากรตามมาตรา^{นี้}ด้วย ”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๗ ทวิ แห่ง
พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕

“มาตรา ๒๗ ทวิ ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วย
พาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของ
อันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยง
อากรข้อห้ามหรือข้อจำกัด มีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็น
เงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุก
ไม่เกินห้า^{ปี} หรือทั้งปรับทั้งจำ ”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ: — เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ
เนื่องด้วยปัจจุบันการอุตสาหกรรมภายในประเทศได้ขยายตัวขึ้น โรงงาน
อุตสาหกรรมภายในประเทศสามารถผลิตสินค้าส่งออกไปจำหน่ายยัง

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ มกราคม ๒๕๐๐

ต่างประเทศได้ แต่การผลิตสินค้าเหล่านี้จะต้องใช้วัตถุดิบทั้งหมดหรือบางส่วนที่นำเข้ามาจากต่างประเทศโดยเสียอากรขาเข้า วัตถุดิบส่วนที่ไม่ได้ใช้บริโภคภายในประเทศนั้นจึงควรได้รับคืนเงินอากรขาเข้า แต่ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรปัจจุบัน กรมศุลกากรไม่อาจจะคืนให้ได้ จึงสมควรแก้ไขให้มีการคืนเงินอากรในกรณีเช่นนี้ได้ เพื่อความเป็นธรรมและส่งเสริมการประกอบกิจการอุตสาหกรรมภายในประเทศอันจะยังประโยชน์ในด้านอื่น ๆ ตามมา

นอกจากนั้นปรากฏว่า ในปัจจุบันกฎหมายลงโทษแต่เฉพาะผู้ลักตอบนำของซึ่งผิดกฏเสียอากรซ่อนห้ามหรือซ่อนจำกัเข้ามาในราชอาณาจักร สำหรับผู้ซึ่งรู้ว่าของนั้นได้นำเข้ามาโดยผิดกฏดังกล่าว แล้วช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซ้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของดังกล่าวนั้น ยังไม่มียกโทษ และถ้าไม่ลงโทษบุคคลเช่นว่านั้นก็ไม่ได้ผลในทางปฏิบัติ เพราะเมื่อผู้ลักตอบนำของเข้ามาแล้วไม่ผู้รับซ้อไว้ ผู้ลักตอบนำเขาก็ย่อมจะไม่นำเข้ามา ความประสงค์ที่นำเข้ามาก็เพื่อที่จะขายเป็นส่วนสำคัญ และข้อเท็จจริงเท่าที่ปรากฏอยู่กับผู้คอยรับซ้ออยู่เป็นปกติชวระ ถ้าไม่มีกฎหมายลงโทษบุคคลที่คอยรับซ้อหรือช่วยเหลือ การป้องกันปราบปรามการลักตอบก็ย่อมไม่ได้ผลด้วยเหตุนี้จึงสมควรลงโทษบุคคลดังกล่าว เชื่อว่าจะได้ผลในทางป้องกันปราบปรามการลักตอบเสียอากรอันจะเป็นผลเพิ่มพูนรายได้ของรัฐยิ่งขึ้น.